

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА КОВИЉ

НОВИ САД, АПРИЛ, 1996, ГОДИНА VII, БРОЈ 84
ИЗЛАЗИ МЕСЕЧНО, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ГЛАДУЈЕМО И НАКОН СУСПЕНЗИЈА САНКЦИЈА

ПЛАЧИ ИЗДАНА ЗЕМЉО

Еуфорија среће коју је за Аранђеловдан лансирала Слобовиџија у славу потписивања тројног пакта у Дејтону почела је да јењава. Шта је утицало на овако брзу промену расположења нашег народа и грађана читаве Србије и Ковиља, малог места у Бачкој?

Већ је прошло скоро четири месеца од када је рука издајнице српског народа потписала...још нико у овој земљи не зна шта. Средства информисања, која су се утркивала да објаве његове сусрета са Ван ден Бруком, Холбруком и осталим брукама, још нису објавила ни текстове ни мапе на које је Он тако храбро ставио крст. Штампана и ТВ још нису то објавиле, али се између редова може наслутити да је у америчкој бази извршена највећа издаја у историји српског народа.

Већ другог дана дошло је до великих демонстрација у Српском Сарајеву, Бања Луци, Бјељини и осталим градовима РС. Мултинационалне снаге долазе да, у складу са добијеним овлашћењима, покоре још оно мало српског народа што је остало на својим огњиштима. Кенијце и Малезијце ће сменити Турци, Немци и Италијани, чији се родитељи са носталгијом сећају Ваљева, Чегра, Крагујевца, Ко-

лашина...

Клинтон им је обећао потпуно безбедан лов, јер је са Милошевићем склопио погодбу да српска деца неће ни у самоодбрани пуцати на ове, до зуба наоружане војнике. Састанци који су у току, по питању безбедности повратка прогнанника, односе се само на Хрвате и Муслимане. Срби се не могу враћати јер Мркоњић Град, Шипово, и Горњи Вакуф и онако више не постоје. На вапаје грађана Српског Сарајева да им се гарантује безбедност у "заједничком граду", Силајдић се саркастично смеје, а Клинтон упозорава Караџића да то није у мировном споразуму, а оно што јесте не може се више мењати. Милошевић не реагује јер је заокупљен са две, за њега много важније ствари:

1. Како спасти неког од преосталих сарадника од Мирине немилосрдне чистке и
2. Како што више заледити земљу и натерати пингвине да тапшу?

Било како било, између ледене и огњене земље граница је још увек Дрина.

И. Мирковић
Д. Цуцић

ШТА ИМА НОВО У КОВИЉУ?

ВЕСЕЛЕ ИГРЕ КОВИЉСКЕ

Педесет година самовоље комунисти су радили шта су хтели. Много година су владали, нешто су и урадили. И отишли су у историју оставивши власт својим пионирима. Својим Брозовцима, Убипарипима, Бајићима, Аникићима, Мартиновима...

Ови већ четири године не раде ништа, или то што раде, раде погрешно. А новац узимају као они што раде поштено. У Ковиљу је то очигледно. Од својих обећања ни једно нису испунили. Док су средства за увођење телефонске мреже била у њиховим рукама, било је, сећате ли се, великих муџки са телефонском централом. Кад је пошта преузела ствар у своје руке, кренуло је. Вововод су ковиљски мешетари увели у свој комшилук. У осталим деловима Ковиља нема водовода из простог разлога јер тамо нема ни социјалиста. Капеле на гробљима су прича за себе. Прича са тужним крајем. Не због њихове локације, него због беспарице. Одоше наше паре за репрезентацију. Не фудбалску, него јагњећу.

Било је летос и канализационих радова у нашем наивном селу. Прокопаше машине под надзором "стручњака" Аникића, стотине метара непотребних јаркова, а улице Бранка Радичевића и Гробљанска остадоше као и до тада, непроходне. Опет нема пара, вероватно због репрезентације.

Похрлише наши врли одборници у одлучан бој против ковиљског вековног непријатеља – комарца. Разаслаше крајем септембра (?) уплатнице по селу. Затим нас надлете један авион, тек да обрадује наивне платише, или да преброји противничке губитке. Мирис драгоцене и (скупоцене) шпечије нисмо ни осетили.

Ипак, све своје неуспехе у 1995. години ковиљски властодршци су веома успешно прославили.

Ко је био 21. децембра на чарди, могао је утврдити да су то достојни ученици својих учитеља. Разлика је једино што су се некада прослављале радне победе. Данас су им порази нешто дражи.

Кад Мартинов части...

Било је на чарди те децембарске вечери црних лимузина и белих конобара, црног вина и белог меса... Ковиљска репрезентација предвођена председником месне заједнице успешно је одолевала гостима из Новог Сада које је предводио Јово Убипарип лично. Када су гости, побеђени, напустили бојиште не обећававши реванш, наша јагњећа бригада је остала да доврши вечеру, тек да не пропадну народне паре уштеђена на водоводу, капелама, прскању комараца...

Овај последњи "радни" састанак у овој години, довршен је у новоотвореној пицерији "Пећина", где су се Али Баба и његови јарани баш као у познатој бајци-посвађали. Било је псовки и пребацивања око тога ко је коме запослио сина у

месној заједници а за узврат није добио тезгу на новосадској пијаци. Било је таквих речи и придева, које нећемо овде помињати из пристојности према својим читаоцима.

Укратко, Ковиљ је ових дана имао игара, као у старом Риму. А Ковиљчани ћуте и плаћају. Докле? Ако дозволимо да се ове "игре" пренесу у нову, још не испрљану 1996. годину, нећемо имати шта да изнесемо ни на ове наше ковиљске тезге, а имаћемо, као у старом Риму – коња за одборника.

Д. Цуцић

МАРТИНОВ ГРАДИ КАПЕЛУ

НЕКЕ ДОБРЕ ВИЛЕ

Када је у време општег расипништва, некоме у Ковиљу пало на памет да изгради себи споменик за живота своју задужбину туђим парама или ко зна шта још, сетили су се комунистички душебрижници ковиљчана у ресејању. Истих оних, које су својим терором одагнали у бели свет. И решише да их дочекају кад ови одлуче да се врате у свој Ковиљ. Одредише и два места за дочек. Једно на горњековиљском, а друго на доњековиљском гробљу. Знали су они да ће се многи само тако вратити у ову долину суза.

Између неколико идејних решења за изградњу капела, изабрано је оно које је једино било у складу са њиховом идеологијом. Најгоре! Мада су консултовали свештенике оба сеоска храма и манастира, нису усвојили њихов заједнички предлог. Мада се становници Ковиља нису повољно изјашњавали о изградњи капела (оне у чије име су градили нису ни питали), самозвани "ктитори" разрезаше самодопринос, набавише нешто материјала, тек да се види, и на православним гробљима полако почеше да ничу два ругла која ни Ватикан у својим најпакленијим плановима, није могао пожелети Србима. Приземна мешавина англиканско-католичке архитектуре са пратећом сенком исламском мисарета надвила се над уснулим у Христу.

Али, пошто Господ Бог никада не оставља свој народ, одлучио је и овог пута да помогне. Послао је међу нас већ познате виле да ометају изградњу ова два "Скадра на Бојани". Све што би радници припремили преко дана, виле би ноћу односиле. Тако данас на овим градилиштима нема више ничега. Надајмо се да ће ускоро и зидови и минарет нестати. Тада ће свештеници окадити и осветити места где је сотона, за кратко, спустио своју шапу.

А што се нас и наших родитеља, тиче, мислим да смо залужили да, када време дође, на последњи починак кренемо из своје куће.

Р. Попов

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић

Редакција издања за Ковиљ:

уредник Игор Мирковић, Славко Сунајко, директор, Душан Цуцић, уредник, Циган Славко, Рада Попов, Радослав Милић, Ђорђе Миливојевић

Редакција за Нови Сад:

Српска радикална странка, Радничка 32, тел.: 26-623, факс: 431-655

Новине „Велика Србија“ уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија“ је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

УСПОН И ПАД КОМУНИЗМА

*“Звер црвена коју си видео,
беше и није,
и изићиће из бездана
и оићићиће у иројаси
и доћи ће ојейш накрајко.”
Откр. 17,3-7”*

Сведоци смо повампирења црвене авети у земљама источне Европе. Да ли је повратак бољшевиизма стварно жеља народа у тим државама, које су већ једном осетиле сву погубност комунистичке страховладе или је то след догађаја ван домета и моћи изборног тела?

Из блиске историје знамо да у земљама централистичке власти, демократија не може постојати у свом изворном облику, јер тзв. “диктатура пролетаријата” није ништа друго до живот по директивама, смерницама и декретима другога.

Политика дијалектичког материјализма уништава све духовно у човеку, одвраћа га од његовог основног циља, одвајања од греха и повратка Оцу од кога се својеволно одвојио. Борба против Цркве као духовног учитеља и прибежишта освешћених, под паролом “Религија–опијум за народ”, није ништа него захтев да се и даље остане у ропству греха коме је човек, одвојивши се од Бога, својеволно постао слуга. Сужавање стваралачке моћи научника, књижевника, уметника и др. комитетским одлукама шта је добро, а шта није за народ, ствара од људи играчке какве смо већ виђали на слетовима, штафетама и дочецима “високих гостију”. Живот украшен

парадама, отварањима нерентабилних, а скупих објеката, бесмисленим концертима са наглашеним неморалом, само удаљава грешника од хришћанске скромности. Прогањања хришћанских свештеника, спутавања цркве – не активности на једној страни, а на другој толеранција према ситним, у највећој мери сатанистичким сектама под видом верских влобода, ометање издавачке делатности хришћанске цркве и поспешивање рада разних “пророка”, вештица и часописа који подстичу сујеверје, највише погодује звери из Откровења за коју сам Јован Богослов каже да је “стара змија, сотона, ђаво.”

Када је народ уз велика превирања срушио црне маге у Румунији, Бугарској, Пољској, бившем СССР и Источној Немачкој, мислило се да је црвеној

немани дошао крај. Међутим, исти интернационалисти су се ставили на чело “пробуђеног” народа да би га националистичким паролама повели у борбу против своје дојучерашње идеологије. Ерупција национализма је умногоме отупила оштрицу истинских патриота, који су и овај пут остали усамљени. Дојучерашњи комунисти су почели поносно носити обележја против којих су се доскора огорчено борили, улазити у цркву па чак се стављати на чело црквених одбора. Тако су изазивали саблазан правих верника, који су са негодовањем напустили пут једног спасења.

Као пандан овим несретницима појавили су се у овим духовним беспућима и они који су остали верни својој демонској идеологији Марксу. Долазе са паролом “Ми смо нови–стари су у другим странкама”. Држе носталигичне говоре, жале за временом када су били на власти заједно са онима који су сада “у другим странкама”. Жале за временом када су своју децу учили да певају “Носим капу са три рога, да ратујем против Бога”. Народу нуде хлеба и игара, у замену за Веру. У земљама где одавно нема хлеба, људи су одавно почели да губе и Веру. И поклањају своје гласове и своју тек стечену слободу аветима прошлости. Црвена звер долази опет, а са њом поново параде, слетови, неморал и неверје.

Уздамо се у речи Светог Јована Богослова да је ово још само једно искушење за праве хришћане. Закратко.

Д. Цуцић

Трибина Српске радикалне странке у Ковиљу

ОСУЂЕНА ПОЛИТИКА СОЦИЈАЛИСТА

Пред преко 200 посетилаца, одржана је 22. децембра у Ковиљу трибина Српске радикалне странке. Становницима Ковиља обратили су се посланици у Савезној скупштини и републичком парламенту, Маја Гојковић, Милорад Мирчић и Игор Мирковић.

Веома темпераментним тоном, говорници су били једнодушни у осуди издајничке и капитулантске политике председника Србије Слободана Милошевића, као и недомашинског газдовања ковиљских социјалиста. Осуђено је расипништво СПС у тренутку када је српском народу најтеже. Посебан акценат је стављен на срамоту дедињског деспота у Дејтону, када је за литар вискија продао 4000 квадратних километара српске земље између Сарајева и Горажда. Слушаоци трибине су изразили своје незадовољство поводом пљачке њихове имовине од стране комуниста, а посебно је било бурне реакције присутних на помињање по-

реске политике, односно одузимања трактора, комбајна и осталих основних средстава за рад, због неизмирене обавезе. Како рече републички посланик Игор Мирковић “Одузимање средстава за производњу је много горе од чупања бркова, јер сељака директно баца у беду и немаштину”.

Трибина је завршена неформалним разговором радикалских посланика са окупљеним Ковиљчанима. Ваља напоменути веома добру организацију од стране Месног одбора Српске радикалне странке Ковиља, чији председник г. Славко Сумајко је водио трибину у току које присутнима подељен велики број Програма и календара СПС. Дошло је и до приступања странци. Захваљујемо се “Земљорадничкој задрузи Ковиљ” што нам је изашла у сусрет и омогућила салу за трибину.

С. Сунајко

АМНЕСТИЈА - ПРИПРЕМА НОВЕ ИЗДАЈЕ

Да је Српска радикална странка била у праву када је на почетку рата у бившој СФРЈ неке странке грађанске и леве оријентације оптужила за издају, показало се ових дана када је у току доношење одлуке о амнестији дезертера, који су отишли у иностранство (највише у Мађарску) да би избегли мобилизацију.

Када је постало очигледно да се рат, под притиском оних који су га и изазвали, ближи крају. Грађански савез Србије, Нова демократија и сл. почели су са учесталим захтевима Влади да амнестира оне који су својим бекством ослабили српску војску у њеним најтежим тренуцима. Ови бегунци, у највећој мери мађарске националности из Војводине, отишли су под паролом (сетите се) да рат између Хрвата, Срба и Муслимана, није њихов рат, па не желе да у њему учествују. Ових дана, када је комунистичка власт питање амнестије уврстила у дневни ред заседања скупштине (јер га је опозиција бојкотовала из познатих разлога) и када ће се о њему расправљати по хитном поступку, иако се дезертерима баш не жури назад, поставља се питање где су они били и шта су радили последње четири године, и коме се жури да се они врате? Одговор на ова питања српски радикали знају, а да би се он разумео потребно је вратити се у не тако далеку прошлост.

У свом роману "Сеобе" Милош Црњански је изнео само један сегмент из српске историје. Србе који су избегли из отоманске царевине, "пријатељска" Угарска је помогла регрутујући их у своју војску и то на местима најтежих борби, тако да су пред светском јавношћу добили ореол хумане државе, а пред непријатељем су били бесплатно топовско место.

Недавно суђење групи Хрвата, који су и после свега што нам се у последње време догодило, радили у српској војсци на врло високим функцијама, комплетира мозаик пропасти коју нам спрема

владајућа СПС. Вођа те усташке шпијунске групе, Марин Марић био је мајор у школском центру у Жаркову и припадник службе безбедности Војске Југославије. Податке до којих је долазио, односио је (пазите односио, а не слао) којег ли чуда у Мађарску. Да ли нас је ова неславна епизода оствестила и призвала памети? Не, напротив, одлуком Министарства одбране у војне школе и академије се и даље могу уписати сви грађани Југославије, без обзира на националност. Амнестијом коју горе наведене, за Србију непријатељске странке траже, не ослобађају се дезертери војне обавезе, а многи од њих су регрути. У последње време се на Косову и Метохији у чланство Социјалистичке партије учлањује велики број Шиптара, јер им је то једини начин да поново дођу на власт и наставе терор над српским народом. У Војводини је, по речима самог портпарола СПС Дачића, слична ситуација. Кад се на нашим просторима створи ново жариште, видећемо да је амнестијом ова земља добила много нових Кељмендија, Туса, Дудаковића...

Р. Попов

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРОГРАМ ЗА КОВИЉ 1996 – 2000

1. Гасификација читавог Ковиља
2. Изградња канализације
3. Завршетак капела на гробљу
4. Реконструкција главних улица

**Гласајући за радикале -
гласате за Ковиљ!**

Месни одбор СРС
Ковиљ